

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1050/2016
31.08.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац и Бранка Станића, чланова већа, у парници тужиоца С.И. из Ћ., сада на адреси у Ф., чији је пуномоћник Д.М., адвокат у Б., против туженог М.Р. из Ћ., чији је пуномоћник А.Н., адвокат у Ј., ради измене одлуке о виђању детета, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 28/16 од 23.02.2016. године, у седници одржаној 31.08.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 28/16 од 23.02.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину, Судска јединица у Ћуприји П2. 140/15 од 24.09.2015. године, ставом првим изреке, промењена је пресуда Основног суда у Параћину, друге Судске јединице у Ћуприји П2 352/12 од 03.06.2013. године, у ставу трећем изреке пресуде у делу где је одређен модел виђања мал. Н.Р. са оцем, М.Р. из Ћ., на начин што ће се одржавање личних односа између мал. Н.Р. са оцем, овде туженим М.Р. из Ћ., одвијати тако што ће мал. Н. половину зимског и летњег распуста проводити са оцем, као и све остале распусте које дете буде имало у току школске године, с тим што ће боравак детета у С. обезбедити мајка, С.И. из Ћ., сада са боравиштем у Ф.. Ставом другим изреке, одређено је да у преосталом делу пресуда Основног суда у Параћину, друге Судске јединице у Ћуприји П2 3452/12 од 03.06.2013. године остаје неизмењена. Ставом трећим изреке, одређено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж2 28/16 од 23.02.2016. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужила је поднела одговор на ревизију туженог.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу одредбе члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су живеле у ванбрачној заједници у којој је рођен њихов син мал. Н.Р. ... године. Тужила је 2011. године отишла у Ф., а Н. је остао да живи са оцем. У току 2012. године оба родитеља су поднела тужбу ради вршења родитељског права над мал.дететом, па су спојене парнице и првостепени суд је донео пресуду П2 342/12 од 03.06.2013. године, којом је мал. Н. поверен мајци на самостално вршење родитељског права и утврђен је модел виђања детета са оцем и одлучено је о висини доприноса оца издржавању детета. Након доношења пресуде тужила је поново отишла у Ф., а дете парничних странака је живело код туженог до јула месеца 2014. године, када је тужила прибавила нову путну исправу за дете и одвела га је са собом половином јуна месеца 2014. године у Ф.. Тужила је у међувремену у Ф. засновала нову заједницу у којој је рођено дете старости Н. је уписан у школу у Ф. (прва три разреда је завршио у С. код оца). Како модел виђања одређен ранијом пресудом више није примењив, то је тужила предложила измену модела виђања са оцем. Из налаза и мишљења Центра за социјални рад Ћ., утврђено је да је у интересу да се измени модел виђања између мал.детета и туженог, тако што ће Н. проводити половину зимског и летњег распуста, као и период кад дете борави у земљи мимо ова два распуста код оца. У просторијама Центра за социјални рад 21.08.2015. године мал. Н. је са баком по мајци изјавио да не жели да проведе континуирано код оца време до поласка у Ф., већ да би прихватио да код оца долази преко дана без ноћења и уз присуство тетке по мајци, а као разлог за овакво виђање дете је навело да има неповерење према оцу, јер га отац непрекидно оптерећује питањима о мајци и њеном начину живота.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилно применили материјално право, када су закључили да су испуњени услови за измену раније одлуке о начину одржавања личних односа између мал. детета и туженог. Оценом налаза и мишљења стручног тима Центра за социјални рад у Ћ., а руководећи се најбољим интересом детета, сагласно члану 266. став1., у вези члана 6. Породичног закона, имајући у виду и изјаву мал. Н. дату пред Центром за социјални рад, као и да дете живи у Ф., а тужени у Ћ., чиме се отежава одржавање личних односа између њега и мал. детета на начин одређен ранијом одлуком, правилно је измењен њихов начин одржавања личних односа применом чланова 61., 78. став 3. и 272. став 2. Породичног закона. На то су утицале измењене околности, јер је у међувремену мал. дете прешло да живи у Ф., где похађа школу, а у моменту доношења раније одлуке дете је ишло у С.у школу.

И по мишљењу овог суда испуњени су услови за измену одлуке о начину одржавања личних односа малдетета са оцем. Елементи процене најбољег интереса детета правилно су утврђени прибављањем мишљења Центра за социјални рад у Ћ.. У конкретном случају дете сада похађа школу у Ф., због чега не може да функционише претходно одређен модел виђања – сваки други викенд, у дане државних и верских празника и сваке среде у недељи када дете викендом не одржава контакте са оцем.

У конкретном случају нижестепени судови су се руководили најбољим интересом малолетног Н. и супротно ревизијско указивање Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Одредбом члана 3. став 1. Конвенције УН о правима детета („Службени лист СФРЈ - Међународни уговори“ бр. 15/90 и „Службени лист СРЈ - Међународни уговори“, бр. 4/96, 2/97) прописано је да је у свим активностима које се тичу деце од примарног значаја интерес детета, без обзира на то да ли их спроводе јавне или приватне институције за социјалну заштиту, судови, административни органи или законодавна тела. Правилном из члана 6. став 1. Породичног закона („Службени гласник РС“, број 18/05) прописано је да је свако дужан да се руководи најбољим интересом детета у свим активностима која се тичу деце. По члану 61. став 1. истог закона дете има право да одржава личне односе са родитељем са којим не живи, а по члану 266. истог закона у спору за заштиту права детета и у спору за вршење односно лишење родитељског права, суд је увек дужан да се руководи најбољим интересом детета.

Најбољи интерес детета је правни стандард који се цени према околностима сваког конкретног случаја. Елементи процене најбољег интереса детета су узраст и пол детета, његове жеље и осећања, с обзиром на узраст и зрелост, потребе за васпитањем и способностима родитеља да задовоље утврђене потребе детета. У конкретном случају елементи процене најбољег интереса детета правилно су оцењени на основу свих изведених доказа а посебно налаза и мишљења Центра за социјални рад, Одељење Ћ.. Зато су неосновани наводи изнети у ревизији да је овакав начин уређења односа неадекватан и нецелисходан.

У ревизији туженог углавном се понављају жалбени наводи који су били предмет оценое другостепеног суда, које у целини прихвата и Врховни касациони суд.

Без утицаја су наводи туженог који се односе у суштини на одлуку суда о поверавању детета мајци (онемогућен је у вршењу родитељског права, јер се не цени начин промене пребивалишта и утицај на психофизички развој детета и његове емоционалне потребе за оцем), јер то није предмет оценое у овом поступку.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.**